

இரவல் முகங்கள்

ஓர் அறிவாற்றல் இடைவேளை

நாம் நாமாக ஆவதற்கு முன்பு, மற்ற எல்லோருமாக ஆகிறோம்.

பெற்றோர்.

ஆசிரியர்கள்.

நண்பர்கள்.

மேலதிகாரிகள்.

வாழ்க்கைத் துணைகள்.

அடையாளங்களை வழங்குவதில் உலகம் தாராளமானது.

நாம் யாராக ஆக வேண்டும் என்பதற்கு ஆயிரக்கணக்கான ஆயத்த
வடிவங்களை அது தருகிறது.

ஒரு நல்ல மகன்.

ஒரு மதிப்புக்குரிய மனிதன்.

வெற்றிகரமான ஒரு தொழில்முறையாளர்.

நம்பகமான ஒரு கணவன்.

வெகுமதிகள் வெளிப்படையானவை.

ஒப்புதல்.

அங்கீகாரம்.

சார்ந்திருத்தல்.

விலை அவ்வளவாகக் கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை.

இடைவெளி.

நீங்கள் யாராக இருக்கிறீர்கள் என்பதற்கும் யாராக நடிக்கிறீர்கள் என்பதற்கும் இடையிலான இடைவெளி.

நான் இளையவனாக இருந்தபோது, நடிப்பு வியக்கத்தக்க அளவில் வெற்றியைப் போலவே தோன்றியது.

தகவமைத்துக்கொள்ளக் கற்றுக்கொண்டேன்.

பொருந்திப்போக.

ஒவ்வோர் அறையிலும் எதிர்பார்க்கப்படும் மொழியைப் பேச.

அது என் வாழ்நாள் முழுவதும் கதவுகளைத் திறந்த ஒரு திறன்.

ஆனாலும் ஒவ்வோர் இரவல் முகமும் ஒரு சிறிய கடனுடன் வந்தது.

உண்மைத்தன்மையால் செலுத்தப்பட்ட ஒரு கடன்.

ஒவ்வொரு துண்டாக.

நாடகத்தனமாக எதுவும் இல்லை.

பேரழிவு எதுவும் இல்லை.

அரிப்பு அமைதியாக நிகழ்ந்தது.

நீர் கல்லை மறுவடிவமைப்பது போல.

ஆண்டுகள் உறுதிப்பாட்டை மறுவடிவமைப்பது போல.

திரும்பிப் பார்க்கும்போது, பெரும்பாலான மனிதர்கள் தோல்வியால் சிக்கிக்கொள்வதில்லை என்பதை உணர்கிறேன்.

அவர்கள் வெற்றியால் சிக்கிக்கொள்கிறார்கள்.

வெற்றி, தவறான பாதையைக் கைவிடுவதைக் கடினமாக்குகிறது.

கைதட்டல் சான்றாகிறது.

சாதனைகள் நிரூபணமாகின்றன.

பாத்திரம் அடையாளமாகிறது.

இறுதியில், முகமூடியை அணிந்திருக்கும் மனிதரைவிட
முகமூடிக்கே அதிக அக்கறை கிடைக்கிறது.

அந்த உணர்தல் திடீரென்று வந்து சேரவில்லை.

அது துண்டுகளாக வந்து சேர்ந்தது.

ஆண்டுகளைக் கடந்து.

நாடுகளைக் கடந்து.

உறவுகளைக் கடந்து.

நீண்ட மௌனக் காலங்களைக் கடந்து.

ஆனால் அடித்தளம் வெகு முன்பே கட்டப்பட்டிருந்தது.

மற்றவர்களுக்கு எது தேவையோ அதுவாக ஆவதன் மூலம்
ஏற்றுக்கொள்ளப்படுதலைச் சம்பாதிக்க முடியும் என்று நான்
கற்றுக்கொண்ட அந்த முதல் ஆண்டுகளில் அது கட்டப்பட்டது.

உலகம் கைதட்டியது.

முகமூடி செழித்தது.

முகம் காத்திருந்தது.

பொறுமையாக.

பேசுவதற்கான தன் முறைக்காக.

Ferdinando